

ДѢДО КОЛЕДА

Наближи зимата. Студениятъ есененъ вѣтъръ подканяше всички да се приготвятъ, за да я посрещнатъ. Загрижи се и дѣдо Коледа.

Единъ день той си облѣче топли дрехи, нарами брадвата и тръгна за гората, да насѣче дърва. Взе и внучето си.

— Хайде съ мене! — каза му той.

Внучето се зарадва, че ще може да си поиграе въ гората. Дори не му се вѣрваше:

— Ама наистина ли ще водишъ и мене, дѣдо?

— Да.

Стигнаха въ гората. Дигна дѣдо Коледа брадвата и започна да сѣче дърва. Ха това да отсѣче, ха онова — незабелязано навлѣзе въ гората. А внучето си играеше и забрави за дѣдо си.

Почна да пада мъгла. Дѣдо Коледа отсѣче още едно голѣмо дърво и реши да си ходятъ. Подири внучето — нѣма го.

Викна еднажъ, викна дважъ — никой му се не обади.

Тръгна дѣдото да дири изъ гората. Дири до вечерята, но напраздно. Дѣдото се прибра самъ у дома, сломенъ отъ мъка.

— Вълци сж го изiali, — помисли си той.

Завалѣ снѣгъ. Дѣдо Коледа остана неутешимъ. Единъ день тръгна наново да търси внучето си. Обходи цѣлата гора, мина поляната и навлѣзе въ една още по-голѣма гора. Тамъ той срещна другъ единъ старецъ, още по-старъ отъ него. Оплака му се и го попита дали не знае кжде е внучето му.

— Знамъ, — отвърна му старецътъ. — Ще ти кажа кжде е, но обещаващъ ли ми, че деня, въ който намѣришъ внучето си, ще го посветишъ на децата? Ще имашъ грижата въ тоя день да зарадвашъ съ подаръкъ всѣко дете.

— Обещавамъ, съгласенъ съмъ, — рече бързо дѣдо Коледа.

Старецътъ му показа изъ кой пжтъ да вѣрви, каза му да помни обещанието си и си замина. Чакъ тогава дѣдо Коледа се сѣти, че съ беднотията си нищо не може да направи. Какви подаръци ще даде на децата? Подири съ погледъ стареца, но той бѣше вече изчезналъ.